

היא הנהיגה את ההרכב "בנות חוה", כתבה מוזיקה להצגות תיאטרון לילדים ולנוער וללהקת "ענבל", ואף נצנצה בטלוויזיה החינוכית, אבל אז החליטה לחתוך ונטשה את עולם הבידור לטובת המוזיקה האמנותית:

"מיציתי את עצמי", הצהירה אז והחליטה לחתוך. "כשאני חותכת, אז עד הסוף", אומרת פליישר, שהפכה לכוח מוביל בצמרת הגבוהה בין מלחינות המוזיקה האמנותית לאולמות הקונצרטים.

"כמלחינה בעלת סגנון ייחודי משלה קשה כאן. זאת ארץ קטנה. אם לא כבשת פעם אחת את בית האופרה היחיד בה, לא כבשת. זה לא כמו בגרמניה, מדינה גדולה שבה יש הרבה בתי אופרה. אבל הקושי לא מרפה את ידיי".

... פליישר יצרה את האופרה "אואזיס" – שביימה נטע אמית-מורו – לליברית של הסופרת יעל מדיני. האופרה מבוצעת בידי מקהלת "נונה" ותזמורת בניצוחם של נתלי גולדברג וצביקה פוגל. זו האופרה השישית של פליישר, ובין המלחינים הישראלים רק יוסף טל, מנוחתו עדן, יצר יותר אופרות ממנה.

מתברר, שהאואזיס לא כל כך ירוק, כפי שאפשר לחשוב. אני שואל תחילה את פליישר כיצד אופרה שלה, שכבר ב-2010 הועלתה בבכורה עולמית בגרמניה והוצגה מאז במקומות נוספים בחו"ל, זוכה רק כעת – ובעיתוי מושלם לקראת פסח – לבכורה בארץ. האם זה אומר משהו על מצב המוזיקה בישראל?

"בהחלט", משיבה פליישר בפסקנות. "בדרך כלל אין בארץ מסגרת ממוסדת להעלאת אופרות ילדים, כמו שיש לאופרה למבוגרים, גם אם היא קאמרית. אין בישראל טיפוח מלחינים מקומיים כפי שמטפחים במדינות כמו צ'כיה, אוסטריה ופולין, שם מרגישים שזאת חובתם הלאומית".

"... כשאין מסגרות לביצוע יצירות שלי, אני יוצרת אותן בעצמי, כפי שהיה עם הגרנד אופרה 'אדאפה', שנוצרה במיוחד למסך על פי מיתוס אכדי. זה היה גדול מכל מסגרת".

לדבריה, היא הגיעה לחיבור "אואזיס" בעקבות פנייתו של במאי גרמני, אוהב ישראל כדבריה, שהזמין ממנה אופרה כדי שתסגור ערב עם "ברונדבר", אופרה על ילדים של המלחין היהודי האנס קראסה, שהועלתה בגטו טרוזינשטט, ואחריה נספה בשואה. הרעיון לרקום את העלילה סביב מפגש במדבר בין שניים מהילדים במסע בני ישראל בסיני, לבין שני ילדים בדואים מקומיים, היה של מחברת הליברית מדיני. "אפילו יש כאן מסר של שלום", מתלהבת פליישר.

כמזרחנית בהשכלתה, שבמאזנה לא מעט ביקורים בסיני, פליישר חזרה לשם, בעידן שבטרם דאע"ש בחצי האי, כדי לקבל השראה להלחנה מהסביבה האוטנטית. "הרגשתי שם כאילו הייתי עם בני ישראל ביציאה ממצרים", היא מספרת. "מההלחנה באיזו חושה בסיני חזרתי עקוצה כולי מברחשים. מה לא עושים למען האמנות?"

מוטיבים קדומים כמו מסע בני ישראל במדבר אינם חידוש אצלך, ולדוגמה, עסקת ביצירות שלך בפרשיות כמו קין והבל ומשפט שלמה. מדוע את מעדיפה אותן על פרשיות ההווה?

"(צוחקת) יש לנו כל כך הרבה צרות כל הזמן, והחדשות חוזרות על עצמן ללא הרף. אז אני צריכה לסבול גם באמנות שלי? עדיף לי לברוח משם, ואני בורחת למקומות שאני אוהבת. המזרחנית שבי לוקחת אותי אל הקדמוניות. היא וקסם האזור שבו אנחנו חיים והסודות שלו הם הקיטבג הכי חשוב שלי כמלחינה, שאליו אני נישאת על כנפי הדמיון. ברגע שאני מלחינה, אני נמצאת כולי בעולם אחר לגמרי המרוחק מההווה. אני לא רוצה לגעת ביומיומי ולא מחפשת לרצות את הקהל".

"הערבית היא השפה המוזיקלית ביותר בעולם. הרבה יותר קל להלחין טקסט בערבית, שלעומתה דומה העברית לחלוק אבן נחל הנשחק ונעשה דל, שחיקה שהיא לא מנת חלקה של השפה הערבית, שהצלחה יותר לשמר את המקורות השמיים העתיקים".

כשפליישר נולדה ואמה הביאה אותה לבדיקה אצל רופא אף-אוזן-גרון, בישר לה הלה: "הבאת לנו מוזיקאית: יש משהו מיוחד במבנה האוזניים שלה". אביה, שהיטיב לנגן בפסנתר, עבד כמוכר בחנות מוכרת למוזיקה בחיפה. בהיותה בת 3 או 4, הוא הביא פסנתר הביתה והיא החלה לאלתר מנגינות משמיעה. על אף היותה ילדה ביישנית, כשהיו באים אורחים לבית פליישר, היה מובטח להם קונצרט בביצוע כוכבת המשפחה. בטקסים בריאלי היו רגילים לראותה מנצחת על השמח, באקורדיון. נגן הצילו שלידה היה דוד ויצטום, לימים איש טלוויזיה, הצעיר ממנה בשנתיים.

שמעון פרס כינה אותה "מלחינת השלום", והמזרחן פרופ' ששון סומך אמר עליה: "ציפי פליישר מצליחה לגשר ולקשר בין עמי האזור, ומגיעה למפגשים שפוליטיקאים רק יכולים לחלום עליהם".